

UPRavno sodišče
REPUBLIKE SLOVENIJE

REPUBLIKA SLOVENIJA INFORMACIJSKI POOBlašČENEC		
Prejeto:	09-07-2012	Sig. znak:
Vrednost:	Vredn.:	Priloge:
Šifra zadeve: 250-105/2011/1.8		

Opr. št.: I U 350/2012-35
Datum: 6. 7. 2012

REPUBLIKA SLOVENIJA
INFORMACIJSKI POOBlašČENEC
Vošnjakova 1

1000 LJUBLJANA

ZADEVA: Vročitev pravnomočne sodne odločbe in vrnitev upravnih spisov

V upravnem sporu, ki ga je sprožila tožeča stranka RTV SLOVENIJA, Kolodvorska ul. 2, Ljubljana, ki jo zastopa Odvetniška družba Ošabnik, Klofutar in partnerji o.p., d.o.o., Kranj, zoper toženo stranko RS, ki jo zastopate, zaradi dostopa do informacij javnega značaja, vam v prilogi vračamo upravne spise, ki se nanašajo na to zadevo, ter pošiljamo drugopis pravnomočne sodne odločbe opr. št. I U 350/2012-34 z dne 13. 6. 2012.

Višji sodnik:
mag. Damjan Gantar, l.r.

Po odredbi sodnika

Priloge:

- drg. pravn. sodne odločbe
- upravni spisi

UPRavno sodišče
REPUBLIKE SLOVENIJE

ODLOČBA JE PRAVNOMOČNA

UPRavno sodišče RS, LJUBLJANA

dne 13.6.2012

20

Podpis pristojne
sodne osebe:

SODBA

V IMENU LJUDSTVA

Upravno sodišče Republike Slovenije je v senatu, ki so ga sestavljali višji sodniki mag. Darinka Dekleva Marguč kot predsednica ter mag. Damjan Gantar in Agata Zavašnik kot člana,

ob sodelovanju pravosodne svétnice Tine Tratnik kot zapisnikarice,

v upravnem sporu tožeče stranke: RTV SLOVENIJA, Kolodvorska ulica 2, Ljubljana, ki jo zastopa Odvetniška družba Ošabnik, Klofutar in partnerji o.p., d.o.o., Kranj, zoper toženo stranko: REPUBLIKA SLOVENIJA, ki jo zastopa Informacijski pooblaščenec, Ljubljana,

zaradi **dostopa do informacij javnega značaja**,

o **tožbi** zoper odločbo Informacijskega pooblaščenca št. 090-199/2011/8 z dne 30. 1. 2012,

na seji **13. junija 2012**

RAZSODILO:

- I. Tožbi se ugotovi in se odločba Informacijskega pooblaščenca št. 090-199/2011/8 z dne 30. 1. 2012 odpravi ter se zadeva vrne toženi stranki v ponovni postopek.
- II. Tožena stranka je dolžna tožeči stranki povrniti stroške postopka v višini 350,00 EUR, povečane za 20 % DDV, v roku 15 dni, do tedaj brez obresti, po poteku tega roka pa z zakonskimi zamudnimi obrestmi.

OBRAZLOŽITEV

1. Tožena stranka je z izpodbijano odločbo odredila Agenciji za pošto in elektronske komunikacije RS (v nadaljevanju APEK), da je dolžna družbi Norkring d.o.o. v roku 31 dni od vročitve odločbe v elektronski obliki posredovati dokument tožeče stranke št. 06104-2/2011/3. V delu, ki predstavlja podatke, ki jih je APEK dolžna prikriti, v skladu z prejšnjo točko izreka pa se zahteva prosilca družbe Norkring d.o.o. zavrne - gre za stolpec H – *Mikrolokacija naziv*. V obrazložitvi odločbe tožena stranka navaja, da je družba Norkring d.o.o. na APEK naslovila prošnjo za vpogled v spis in prepis listin v zvezi s postopkom nadzora v zvezi z digitalnim oddajanjem in kolokacijskimi cenami tožeče stranke kot operaterja s pomembno tržno močjo in sicer je zahtevala vpogled in prepis listin glede spisov, v katerih se obravnava prijava prosilca zoper cenike RTV z dne 1. 1. 2010 in 1. 6. 2011. Prvostopenjski organ je dostop do dokumenta zavrnil zaradi izjeme iz 2. točke prvega odstavka 6. člena Zakona o dostopu do informacij javnega značaja (v nadaljevanju ZDIJZ). Prvostopenjski organ je pred tem pozval tožečo stranko naj pojasni, ali predmetni podatki predstavljajo poslovno skrivnost, ta pa je prvostopenjski organ obvestila, da predmetni podatki so poslovna skrivnost. Prosilec Norkring d.o.o. je zoper prvostopenjsko odločbo vložil pritožbo, kateri je tožena stranka ugodila in odločila tako, kot je navedeno zgoraj. V nadaljevanju tožena stranka pojasnjuje, da je APEK zavezanec po ZDIJZ in da zahtevana dokumentacija sodi v delovno področje organa ter z njo razpolaga in ga je na zgoščenki tudi posredoval toženi stranki. Tožena stranka še pojasnjuje, da je o identični datoteki že odločala v okviru postopka, kjer pa je bila odločba izdana RTV kot organu zavezancu, v konkretnem primeru pa je organ zavezanec drug in sicer APEK. Ker stranki postopka nista isti, ni mogoče govoriti o isti upravni zadevi. V konkretnem primeru se zahteva dokument, ki vsebuje podatke, ki se ne nanašajo na prvostopenjski organ, ampak na drugo pravno osebo, t. j. na tožečo stranko. Tožena stranka je tožečo stranko seznanila s pritožbo prosilca (Norkring d.o.o.) in jo pozvala, naj pošlje morebitni odgovor. Tožeča stranka je toženo stranko obvestila, da je nadzorni svet RTV na seji dne 18. 4. 2011 podal soglasje k pisnemu sklepu in odredbi generalnega direktorja RTV, da se za poslovno skrivnost štejejo kalkulatívni podatki za izračun cene storitev oddajanja TV programov v multipleksu A. Tožeča stranka je prav tako priložila tudi sklep o poslovni skrivnosti z dne 28. 3. 2011, sklep o poslovni skrivnosti in odredbo z dne 22. 3. 2011 in sklepe 12. redne seje nadzornega sveta RTV Slovenija z dne 18. 4. 2011. Tožeča stranka se torej sklicuje na subjektivni kriterij iz prvega odstavka 39. člena Zakona o gospodarskih družbah (v nadaljevanju ZGD-1), ki se odraža v tem, da upravičenec sam, s svojim aktom in svojo voljo označi podatek kot zaupen in prepove njegovo neupravičeno sporočanje. Tožena stranka ugotavlja, da je na zgoščenki, ki jo je toženi stranki posredoval APEK, sicer označba, da gre za poslovno skrivnost, vendar je očitno, da je to označbo na zgoščenko zapisal APEK

sam in ne tožeča stranka. Iz spisovne dokumentacije je namreč razvidno, da dokumentacija, ki jo je prejel APEK, ni bila vidno označena kot poslovna skrivnost. Zaradi tega že v osnovi niso izpolnjeni zakonski pogoji za sklicevanje na subjektivni kriterij poslovne skrivnosti na podlagi prvega odstavka 39. člena ZGD-1. Izvajalci javnih služb v okviru opravljanja zasebno-pravne tržne dejavnosti niso zavezani za posredovanje informacij javnega značaja, zato imajo podatki, ki nastanejo v tej sferi njihove dejavnosti, lahko naravo poslovne skrivnosti. V konkretnem primeru se zahtevani podatki nanašajo tako na izvajanje javne službe, kot tudi na njeno tržno dejavnost. V obravnavanem primeru se zahtevani podatki nanašajo na porabo javnih sredstev, ki jih tožeča stranka nameni za izvajanje javne službe, določene v Zakonu o radioteleviziji Slovenija (v nadaljevanju ZRTVS-1). Ker gre za porabo javnih sredstev, je po oceni tožene stranke že na podlagi 1. alineje tretjega odstavka 6. člena ZDIJZ potreba po transparentnosti celotnega delovanja RTV zagotovo podana. Javnost je upravičena vedeti, kako in zakaj se porabljajo javna sredstva, hkrati pa je pomemben tudi nadzorni element, ki se kaže v nadzoru nad porabo javnih sredstev. Dejstvo, da gre za podatke, ki se nanašajo tudi na izvajanje tržne dejavnosti tožeče stranke, ne more pretehtati nad dejstvom, da so ti dokumenti hkrati vezani na izvajanje javne službe, ki mora biti transparentna. Kljub temu pa podatki o mikrolokaciji, ki se nahajajo v zahtevanih datotekah, izkazujejo informacijo o tem, kje natančno se nahaja določeno sredstvo, kar ni v neposredni povezavi s porabo javnih sredstev v okviru izvajanja javne službe. Podatek o mikrolokacijah ni bistvena informacija, je pa takšna informacija pomembna z vidika varnosti in posledično predstavlja poslovno skrivnost tožeče stranke. Ti podatki so torej edini, ki prestanejo škodni test poslovne skrivnosti, saj gre v preostalem delu za razkrivanje finančnega poslovanja javnega zavoda, ki je kot tak po svoji naravi zavezan k transparentnemu delovanju in učinkoviti rabi javnih sredstev.

2. Tožeča stranka v tožbi opozarja na to, da je APEK informacije, ki se jih zahteva, pridobil od drugih organov v določenem upravnem postopku in je vprašanje vpogleda v spis potrebno reševati na podlagi določil Zakona o splošnem upravnem postopku (v nadaljevanju ZUP), ki je glede tega vprašanja *lex specialis* in ki ureja ravnanje organa v postopku. APEK bi moral v vsakem primeru zavrniti zahtevo, morebitno zahtevo za vpogled v te podatke bi moral obravnavati v okviru določil ZUP. Norkring d.o.o. lahko zahtevo za dostop do teh informacij naslovi neposredno na tožečo stranko, kar je tudi storil in v zvezi s tem poteka tudi spor na sodišču. Ne more pa te zahteve nasloviti na APEK. Ravnanje z listinami lahko predpisuje le ZUP, ne pa ZDIJZ. Vsak organ lahko zavrne zahtevo za dostop do informacij javnega značaja zaradi poslovne skrivnosti, ne glede na svojo statusno obliko. ZDIJZ se sklicuje na določila ZGD-1 le glede vprašanja, ali je določen podatek možno šteti za poslovno skrivnost ali ne, jasno pa iz zakona izhaja, da lahko vsak zavezanec, ki je dolžan ravnati na podlagi določil ZDIJZ, uporabi

izjeme, določene v 6. členu ZDIJZ. Tožeča stranka se financira tudi iz tržnih dejavnosti. Dajanje oddajne infrastrukture v najem je nedvomno tržna dejavnost, kot to izhaja iz 15. člena ZRTVS-1. V primeru, ko oseba javnega prava deluje na trgu in ko določeni podatki pomenijo tržno dejavnost in bi lahko vplivali na njen tržni položaj, če bi takšni podatki postali javni, bi bilo lahko ogroženo poslanstvo osebe javnega prava in je takšen podatek možno šteti kot poslovno skrivnost. Ne drži navedba tožene stranke, da poslovno skrivnost predstavljajo le tisti podatki, ki so s pisnim sklepom opredeljeni kot poslovna skrivnost. Škoda, ki bi lahko nastala z razkritjem podatkov, bi znašala 1,5 mio EUR prihodka na leto, ki ga ima tožeča stranka na tej podlagi. Tožeča stranka nadalje poudarja, da se obe dejavnosti (javna in tržna) opravljata na istem multipleksu oz. omrežju. Stroški takšnega omrežja so neodvisni od vrste programov, ki se na takšnem omrežju oddajajo. Razkritje stroškov, ki pripadajo delu multipleksa za izvajanje javne službe, nujno istočasno razkrije tudi stroške tržne dejavnosti oz. stroške celotnega multipleksa. Iz strukture stroškov bi bile razvidne tehnične in organizacijske rešitve tožeče stranke. Z razkritjem teh rešitev bi konkurenčni operater lahko uporabil rešitve tožeče stranke in s tem oslabil njeno pozicijo na trgu. Zaradi tega je tožeča stranka s Pravilnikom o poslovni skrivnosti določila celoten kalkulativni model za izračun cene kot poslovno skrivnost. Sklep o poslovni skrivnosti je bil sprejet 28. 3. 2011 na seji nadzornega sveta RTV Slovenija. Podatek o mikrolokaciji je za izračun cene nepomemben. Razkritje vseh ostalih finančnih in računovodskih podatkov pa bi pomenilo razkritje stroškov celotnega multipleksa, tako na javnem kot na tržnem delu. S tem bi konkurenčni operater pridobil podatke o tehnični izvedbi multipleksa in omrežja tožeče stranke, rešitve pa bi lahko uporabil v svojem omrežju, kar pa bi poslabšalo položaj tožeče stranke na trgu. Tožeča stranka se financira tudi iz tržnih dejavnosti, dajanje oddajne infrastrukture v najem pa je nedvomno tržna dejavnost, kot to izhaja iz 15. člena ZRTVS-1. Tožena stranka je že odločala o zahtevi, s katero je Norkring zahteval pridobitev podatkov vseh računovodskih izkazov, ki jih je tožeča stranka predložila APEKU in vse vhodne kalkulativne podatke za modele izračuna cen tožeče stranke. Tožena stranka je z odločbo z dne 3. 5. 2011 zahtevo zavrnila. V tej odločbi je tožena stranka pritrdila tožeči stranki, da tožeča stranka ne vodi ločeno stroškov za opravljanje javne službe in za opravljanje tržne dejavnosti. Predmet te zahteve pa niso računovodski podatki za izvajanje javne službe, ampak kalkulativni modeli, ki morajo biti izdelani za potrebe nadzora APEK-a. Tožeča stranka poudarja, da sta skupaj z Norkringom edina konkurenta na področju oddajanja programov drugih izdajateljev v RS in sicer vsak izmed njiju z enim multipleksom. Stroškovni vidik posamezne dejavnosti subjekta, ki posluje na trgu, nedvomno predstavlja njegovo konkurenčno prednost, razkritje teh podatkov konkurenci pa bi nedvomno lahko na eni strani razkrilo šibke točke, na drugi stranki pa bi konkurenci predstavilo prednosti, ki bi jih konkurenca lahko uporabila pri svojem delovanju. Interes javnosti po razkritju zahtevanih podatkov

ni močnejši od interesa zavarovanja poslovnih skrivnosti tožeče stranke in posledično od zavarovanja njenega interesa, da zaradi razkritja informacij nastane gospodarska škoda. Tožeča stranka predlaga, naj sodišče izpodbijano odločbo odpravi ter naj naloži toženi stranki povrnitev stroškov postopka v 8 dneh, v primeru zamude pa z zakonskimi zamudnimi obrestmi.

3. Tožena stranka v odgovoru na tožbo opozarja na to, da sta zoper isto odločbo vloženi dve tožbi in sicer s strani tožeče stranke in s strani APEK in predlaga združitve obeh postopkov. Tožena stranka opozarja, da ZUP ne vsebuje določb, ki bi posamezno vprašanje, povezano z dostopom do informacij javnega značaja, uredile vsebinsko drugače kot ZDIJZ. Ta prosilcu ne nalaga obveznosti, da vloži zahtevo na tisti organ, od katerega je najbolj primerno zahtevati določen dokument. Zahtevo vloži lahko pri organu, za katerega meni, da razpolaga z informacijo, če pa ta ne razpolaga z njo, mora zahtevo odstopiti organu, ki je glede na vsebino zahteve pristojen za njeno reševanje. V konkretnem primeru je prosilec zahteval dostop do dokumenta, s katerim je prvostopenjski organ dejansko razpolagal. Tožena stranka se strinja s tem, da razkritje stroškov, ki pripadajo delu multipleksa za izvajanje javne službe, istočasno razkrije tudi stroške tržne dejavnosti multipleksa, vendar je tožeča stranka javni zavod posebnega kulturnega in nacionalnega pomena, ki v prvi vrsti opravlja javno službo na področju radijske in televizijske dejavnosti. Vse, kar je povezano z izvajanjem javne službe digitalnega oddajanja programov po 5. alineji prvega odstavka 13. člena ZRTVS-1 predstavlja informacijo javnega značaja in že pojmovno ne more predstavljati poslovne skrivnosti. Tožeča stranka pa lahko skladno z zakonom opravlja poleg javne službe v omejenem obsegu tudi tržne dejavnosti, vendar mora biti poslovanje na področju tržnih dejavnosti organizirano ločeno od javne službe. 15. člen ZRTVS-1 taksativno našteva, kaj so tržne dejavnosti. V zadevnem primeru je tržna dejavnost tehnične in telekomunikacijske storitve, ki niso sestavni del javne službe. Pod to dejavnost spada digitalno prizemno oddajanje na multipleksu A drugim uporabnikom in te podatke bi tožeča stranka lahko označila kot poslovno skrivnost. Zahtevani podatki res razkrijejo stroške multipleksa v celoti, torej tudi dejavnost, ki prestavlja javno službo, in dejavnost, ki predstavlja tržno dejavnost, vendar je tožeča stranka javni zavod in izvajalec javne službe, katere osnovni namen je izvajanje javne službe radijske in televizijske dejavnosti in je vse, kar predstavlja javno službo, informacija javnega značaja. V zadevnem primeru pa informacije javnega značaja istočasno sovpadajo z informacijami, ki pomenijo tržno dejavnost organa, vendar načelo javnosti prevlada, saj je potrebno izhajati iz stališča, da je tožeča stranka zavezana k preglednemu poslovanju in mora delovati v javnem interesu in porabljati javna sredstva zgolj v namen izvajanja javne službe. Tožeča stranka se v prvi vrsti financira iz plačil prispevka za programe RTV Slovenija in iz sredstev državnega proračuna, zato pregled zahtevanih podatkov nedvomno izkazuje porabo javnih sredstev. Sicer pa 15. člen Zakona o

digitalni radiodifuziji določa, da je multipleks A namenjen predvsem javni radioteleviziji. Ker je bil multipleks A edini delujoči multipleks z geografsko pokritostjo celotnega ozemlja RS, je bila delitev multipleksa na javni in komercialni del nujno potrebna za zagotovitev uspešnega prehoda na digitalno televizijsko oddajanje. Tožena stranka ne ugovarja navedbam tožeče stranke, da se tožeča stranka lahko financira tudi iz tržnih dejavnosti in da te predstavljajo izjemo po 2. točki prvega odstavka 6. člena ZDIJZ. Vendar pa v primeru prekrivanja podatkov javne službe in tržne dejavnosti prevlada načelo javnosti podatkov iz javne službe. V nadaljevanju tožena stranka še pojasnjuje, kakšna je razlika med obravnavano zadevo in zadevo, ki je bila zaključena z odločbo z dne 3. 5. 2011, na katero se sklicuje tožeča stranka. Tožena stranka še navaja, da je povsem irelevantno, kdo informacijo javnega značaja zahteva, kar pomeni, da so vsakomur dostopne informacije javnega značaja vseh zavezancev. Prosilcu ni treba pravno utemeljiti zahteve ali izrecno označiti, da gre za zahtevo za dostop do informacij javnega značaja. Tožena stranka ni izvedla testa prevladujočega interesa javnosti v skladu s drugim odstavkom 6. člena ZDIJZ, ker je zahtevi ugodila s tem, ko je ugotovila, da ne obstajajo izjeme po prvem odstavku 6. člena ZDIJZ. Tožena stranka predlaga, naj sodišče tožbo zavrne.

4. Sodišče je kot stranki z interesom v postopek pritegnilo tudi Norkring d.o.o. in APEK. Norkring v odgovoru na tožbo navaja, da je lahko toženec v upravnem sporu država, tožba pa je vložena zoper Informacijskega pooblaščenca. Tožba bi morala biti vložena zoper Republiko Slovenijo, kar pomeni, da tožena stranka v predmetnem upravnem sporu nima pasivne legitimacije in je zato potrebno tožbo zavreči. Nadalje navaja, da je informacija javnega značaja informacija, ki izvira iz delovnega področja organa, nahaja pa se v obliki dokumenta, zadeve, dosjeja, registra, evidence ali drugega dokumentarnega gradiva, ki ga je organ izdelal sam, v sodelovanju z drugim organom ali pridobil od drugih oseb. V obravnavanem primeru je APEK zahtevane informacije pridobil v postopku, v katerem je obravnaval prijavo Norkring zoper cenike tožeče stranke. Pogoji iz 4. člena ZDIJZ za okvalificiranje zahtevanih informacij so tako v celoti izpolnjeni. Podatek, ki je opredeljen kot poslovna skrivnost, se lahko nanaša statusno samo na gospodarske družbe, kar pa tožeča stranka ni, saj gre za javni zavod. Tožeča stranka je z odločbama APEK regulirana kot operater s pomembno tržno močjo na celotnemupoštevnem trgu prenosa radiodifuzne vsebine dokončnih uporabnikov, kar vključuje tudi dajanje oddajne infrastrukture v najem. Le tehnične in telekomunikacijske storitve niso sestavni del javne službe ter dajanje oddajne infrastrukture in drugih nepremičnin v najem so opredeljene kot tržne dejavnosti. Celo v primeru, če bi argument obstoja tržne dejavnosti lahko sprejeli kot argument v prid uporabi 2. točke prvega odstavka 6. člena ZDIJZ, bi bilo sklicevanje na navedeno določbo lahko utemeljeno le glede tistih vhodnih kalkulativnih elementov, ki se na takšno dejavnost lahko nanašajo. 6. točka

odločbe APEK z dne 23. 1. 2008 tožeči stranki nalaga obveznost ločenega vodenja računovodskih evidenc. Tudi če bi sprejeli stališče tožeče stranke, da je Norkring upravičen le do tistih podatkov, ki ne predstavljajo tržne dejavnosti po ZRTVS-1, pa navedeni odločbi APEK-a zadevata tako storitve, ki so neposredno povezane s samim oddajanjem digitalnih programov v javnem multipleksu A, kot tudi storitve dajanja oddajne infrastrukture in drugih nepremičnin v najem. Pri zahtevanih podatkih gre za podatke, ki so povezani s porabo javnih sredstev in posledično ne morejo biti opredeljeni kot poslovna skrivnost, saj se javna služba financira iz javnih sredstev. Stranka z interesom Norkring d.o.o. predlaga, naj sodišče tožbo kot neutemeljeno zavrne.

5. APEK kot stranka z interesom v odgovoru na tožbo navaja, da je tudi sama zoper isto odločbo vložila tožbo in predlaga, da se predmetna postopka združita. V izpodbijani odločbi tožena stranka navaja, da je o identični datoteki enkrat že odločala in dne 4. 1. 2012 izdala odločbo, vendar je bila v navedenem primeru odločba izdana RTV kot organu zavezancu, v konkretnem primeru pa je organ zavezanec drug, in sicer APEK. Stranka z interesom APEK meni, da je tako pojmovanje napačno in je tožena stranka dvakrat odločala o isti stvari. Nesporno dejstvo je, da gre za identično informacijo in je informacijo zahteval isti prosilec in se je v obeh primerih odločalo o zahtevi istega prosilca o istem dokumentu na isti pravni podlagi. Stališče tožene stranke, da ne gre za isto upravno zadevo, ker so stranke različne, je v konkretnem primeru preozko in napačno, saj tako gledanje lahko pripelje do popolnoma nasprotujočih odločitev različnih organov. Sicer pa se pridružuje razlogom, ki jih je v tožbi navedla tožeča stranka in predlaga, naj sodišče izpodbijano odločbo odpravi.
6. Stranka z interesom Norkring je v drugi pripravljalni vlogi tudi predlagala združitev obeh postopkov, kjer se izpodbija ista odločba. Izvajanje javne službe na multipleksu A je v celoti v javnem interesu. Norkring se ne strinja s stališčem tožene stranke, da bi lahko tožeča stranka podatke, ki spadajo pod dejavnost digitalnega oddajanja na multipleksu A, označila kot poslovno skrivnost na podlagi ZRTVS-1.
7. K točki I. izreka:
8. Tožba je utemeljena.
9. Sodišče ugotavlja, da je v tem upravnem sporu med strankama sporno vprašanje, ali so zahtevani podatki poslovna skrivnost. V kolikor so zahtevane informacije poslovna skrivnost, organ prosilcu zavrne dostop do zahtevane informacije, saj 2. točka prvega odstavka 6. člena ZDIJZ določa, da se dostop do zahtevane informacije zavrne, če se zahteva nanaša na podatek, ki je opredeljen kot poslovna skrivnost v skladu z zakonom, ki ureja gospodarske družbe. V ZGD-1 določa

poslovno skrivnost 39. člen. Prvi odstavek navedenega člena določa, da se za poslovno skrivnost štejejo podatki, za katere tako določi družba s pisnim sklepom. S tem sklepom morajo biti seznanjeni družbeniki, delavci, člani organov družbe in druge osebe, ki morajo varovati poslovno skrivnost. Določilo 40. člena ZGD-1 pa v drugem odstavku določa, da morajo podatke, ki so poslovna skrivnost družbe, varovati tudi osebe zunaj družbe, če so vedele ali če bi glede na naravo podatka morale vedeti, da je podatek poslovna skrivnost. V izpodbijani odločbi je navedeno, da je bila tožena stranka s strani tožeče stranke obveščena o tem, da je nadzorni svet RTV na seji dne 18. 4. 2011 podal soglasje k pisnemu sklepu in odredbi generalnega direktorja RTV, da se za poslovno skrivnost štejejo kalkulatívni podatki za izračun cene storitev oddajanja TV programov v multipleksu A. Nadalje je navedeno, da je tožeča stranka priložila tudi sklep o poslovni skrivnosti z dne 28. 3. 2011, sklep o poslovni skrivnosti in odredbo z dne 22. 3. 2011 in sklepe 12. redne seje sveta RTV Slovenija z dne 18. 4. 2011. V nadaljevanju izpodbijane odločbe je navedeno, da tožena stranka ugotavlja, da je na zgoščenki sicer označba, da gre za poslovno skrivnost, vendar pa, da je to označbo napisal APEK sam in ne tožeča stranka ter da je iz spisovne dokumentacije razvidno, da dokumentacija, kot jo je prejel zavezan organ, ni bila vidno označena kot poslovna skrivnost. Iz tega tožena stranka sklepa, da niso izpolnjeni zakonski pogoji za sklicevanje na subjektivni kriterij poslovne skrivnosti na podlagi prvega odstavka 39. člena ZGD-1. Sodišče s tem v zvezi pojasnjuje, da iz prvega odstavka 39. člena ZGD-1 ne izhaja, da bi morale biti že na samih podatkih, ki so poslovna skrivnost, označeno, da so poslovna skrivnost, ampak je določeno, da zanje tako določi družba s pisnim sklepom. Iz navedenih razlogov se sodišče ne more strinjati s stališčem tožene stranke, da subjektivni kriterij ni podan zato, ker na sami dokumentaciji bila označena poslovna skrivnost, ko jo je APEK prejel. Iz upravnega spisa je razvidno, da se je prvostopenjski organ pri tožeči stranki pred izdajo odločbe pozanimal o tem, ali zahtevani dokument predstavlja poslovno skrivnost in mu je tožeča stranka odgovorila, da gre za poslovno skrivnost. Torej je bil prvostopenjski organ že pred izdajo odločbe seznanjen s tem, da gre za poslovno skrivnost, zahteva za dostop do informacij javnega značaja je bila vložena v mesecu avgustu 2011, torej že po tem, ko je bil zahtevan podatek označen kot poslovna skrivnost, kar pomeni, da tožeča stranka dokumenta ni označila kot poslovno skrivnost za nazaj.

10. Sodišče meni, da je tožena stranka napačno uporabila pravila materialnega prava, v konkretnem primeru 2. točko prvega odstavka 6. člena ZDIJZ, ter prvi odstavek 39. člena ZGD-1, ker je izhajala iz stališča, da mora biti že na samem dokumentu zapisano, da gre za poslovno skrivnost, čeprav ZGD-1 tega ne zahteva, temveč zadostuje, da je tako določeno s posebnim aktom. V obravnavanem primeru bi se sicer dostop do zahtevane informacije lahko dovolil le, če bi šlo za podatke o porabi javnih sredstev (tretji odstavek 6. člena ZDIJZ) oziroma za katero od

drugih izjem iz tretjega odstavka 6. člena ZDIJZ, ali če bi bil javni interes glede razkritja močnejši od javnega interesa ali interesa drugih oseb za omejitev dostopa do zahtevane informacije (drugi odstavek 6. člena ZDIJZ). V izpodbijani odločbi je navedeno, da se zahtevani podatki nanašajo na porabo javnih sredstev, ki jih tožeča stranka nameni za izvajanje javne službe. Vendar pa navedba, da gre za porabo javnih sredstev, ni dovolj pojasnjena. V kolikor gre pri dajanju oddajne infrastrukture v najem za tržno dejavnost, potem gre za pridobivanje določenih sredstev. Jezikovna razlaga besede „poraba“ pomeni, da se ta pojem nanaša na trošenje, za porabo javnih sredstev gre po mnenju sodišča takrat, ko gre za nek odhodek, ko se javna sredstva za nekaj nepovratno porabijo. Iz obravnavane zadeve ni razvidno, za trošenje katerih javnih sredstev gre oziroma v tem delu odločba ni tako obrazložena, da bi bilo to razvidno. Testa javnega interesa pa tožena stranka ni izvedla, kot tudi sama navaja, ker je izhajala iz stališča, da v vsakem primeru nobena od izjem ni podana in to ni bilo potrebno.

11. Tožena stranka v odgovoru na tožbo tudi pojasnjuje, da pri odločbi št. 090-25/2011/10 z dne 3. 5. 2011 ne gre za povsem isto zadevo, kot v obravnavani zadevi, ker prosilec ni izrecno zahteval seznanitve s stroški izvajanja javne službe in da zato to vprašanje ni bilo predmet presoje prvostopenjskega organa, niti predmet presoje v pritožbenem postopku. Sodišče ugotavlja, da zahtevek Norkring d.o.o., kot je citiran v odločbi tožene stranke z dne 3. 5. 2011, ni identičen zahtevku, kot je bil vložen pri prvostopenjskem organu dne 16. 8. 2011 in je predmet tega postopka, zato sledi stališču tožene stranke, da ne gre za povsem isto zadevo in meni, da vloge ni bilo potrebno zavreči.
12. Sodišče se ne strinja z predlogom stranke z interesom, Norkringa, da bi bilo potrebno tožbo zavreči zgolj zato, ker je kot tožena stranka naveden samo Informacijski pooblaščenec in ne Republika Slovenija, ki jo zastopa Informacijski pooblaščenec, saj to ni taka pomanjkljivost, da bi bilo potrebno zgolj zaradi tega tožbo zavreči. Dejstvo namreč je, da v takem primeru v vsakem primeru Republiko Slovenijo zastopa Informacijski pooblaščenec. Sodišče se tudi ne strinja s stališčem iste stranke z interesom, da se lahko poslovna skrivnost nanaša samo na gospodarske družbe. V 2. točki prvega odstavka 6. člena ZDIJZ je navedeno, da se prosilcu zavrne dostop do zahtevane informacije, če se zahteva nanaša na podatek, ki je opredeljen kot poslovna skrivnost v skladu z zakonom, ki ureja gospodarske družbe. To, da je navedeno, da je poslovna skrivnost opredeljena v skladu z ZGD-1 še ne pomeni, da se lahko samo gospodarske družbe sklicujejo na poslovno skrivnost. Določilo 2. točke prvega odstavka 6. člena ZDIJZ je po mnenju sodišča potrebno razlagati tako, da je treba pri katerikoli pravni osebi v vsebinskem pogledu preveriti, ali zahtevani podatki ustrezajo definiciji poslovne skrivnosti tako, kot je le-ta definirana v prvem in drugem odstavku 39. člena ZGD-1, ne glede na to, kateri subjekt je določen podatek določil za poslovno skrivnost.

13. Sodišče zadev I U 350/2012 in I U 358/2012 ni združilo v en postopek, ker sta tožeči stranki v obeh zadevah različni. Sodišče tudi meni, da je tožena stranka pravilno sklepala, da je šlo pri odločbi z dne 30. 1. 2012 in 4. 1. 2012 za različni zadevi, ker je drug organ zavezanec in se zato ne strinja s stališčem stranke z interesom APEK, da je bilo dvakrat odločeno o isti stvari.
14. Sodišče je odločbo odpravilo na podlagi 3. in 4. točke prvega odstavka 64. člena ZUS-1 in vrnilo zadevo v ponovno odločanje toženi stranki, pri čemer bo morala ta upoštevati, da je bilo pri zahtevani informaciji s pisnim aktom določeno, da informacija predstavlja poslovno skrivnost in upoštevajoč to stališče bo morala ponovno odločiti o stvari ter odločitev ustrezno obrazložiti. Ker je sodišče odločbo odpravilo zaradi napačne uporabe materialnega prava in kršitev pravil postopka, se do vseh preostalih navedb strank v postopku ni posebej opredeljevalo.
15. K točki II. izreka:
16. Ker je sodišče tožbi ugodilo in izpodbijani upravni akt odpravilo, pripada tožeči stranki skladno s tretjim odstavkom 25. člena ZUS-1 pavšalni znesek povračila stroškov upravnega spora v skladu z drugim odstavkom 3. člena Pravilnika o povrnitvi stroškov tožniku v upravnem sporu, ki določa, da če je bila zadeva rešena na seji in je tožnika v postopku zastopal pooblaščenec, ki je odvetnik, se mu priznajo stroški v višini 350,00 EUR.

PRAVNI POUK:

Zoper to sodbo pritožba ni dovoljena (prvi odstavek 73. člena ZUS-1).

Ljubljana, 13. junij 2012

Predsednica senata:

mag. Darinka Dekleva Marguč, l.r.

